

11de JAARGANG, NR. 209
16 DECEMBER 2013

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
4 BOEKBESPREKING
6 PLATENRECENSIES
 Artvark Saxophone Quartet, Horizon Trio, Kaja Draksler, Ronald Sniijders, Margriet Sjoerdsma, Spinifex e.a.
14 CONCERTVERSLAGEN
 Sonny Fortune, Oliver's Cinema, Vein, Louis Scclavis e.a.

EN VERDER:

- 20** Jazz op film (Herman te Loo)
21 New York Calling (Roos Plaatsman)
22 Bestsellers en tips Jazzcenter

JAZZFLITS 210
 staat 6 JANUARI 2014 op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

BJO GENOMINEERD VOOR TWEE GRAMMY AWARDS

Het album 'Wild Beauty' van het Brussels Jazz Orchestra met saxofonist Joe Lovano is genomineerd voor een Grammy 'Best Large Jazz Ensemble Album'. De titeltrack, een stuk van Lovano in een arrangement van Gil Goldstein, is genomineerd in de categorie 'Best Instrumental Arrangement'. De 56ste uitreiking van de Grammy Awards vindt plaats op 26 januari 2014 in Los Angeles.

'Wild Beauty' werd uitgebracht op het New Yorkse platenlabel Half Note Records. Het bevat acht composities van Joe Lovano, gearrangeerd door Gil Goldstein. Op het album staat een overzicht van Lovano's werk, geïnspireerd door zijn Italiaanse roots. "Deze twee Grammy nominaties vormen de kers op de taart voor de twintigste verjaardag die het Brussels Jazz Orchestra in 2013 viert", aldus een persbericht van het orkest. 'Wild Beauty' werd opgenomen in Gent en is vanaf juni verkrijgbaar.

i a 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

RE:FRESHED ORCHESTRA GEEFT VOORPROEFJE VAN MUZIKALE KOERS OP NIEUWE ALBUM

Vlnr: Pauline Koning, Jannick Hiwat en Marien Okkerse.
 (Foto: Joke Schot)

Hiphopformatie Re:Freshed Orchestra gaf 15 november in Lan-tarenVenster een voorproefje van de muziek die op het nieuwe album komt te staan. 'Een orkestrale benadering van soul, hiphop en funk', zo omschrijft muzikaal leider Alexander van Popta de nieuwe muzikale koers. Eerder toerde het orkest met eerbetonen aan Fela Kuti, Nina Simone en rapper Jay Z. Het nieuwe album met volop nieuw werk verschijnt medio 2014.

Jazzarchieff laat reeks gefilmde jazzportretten maken

Op initiatief van het Nederlands Jazz Archief wordt een reeks films over belangrijke Nederlandse jazzmusici gemaakt. De films krijgen een lengte van 45 minuten en zullen op de website van het archief te bekijken zijn. Ook het digitale kanaal Cultura 24 zal de gefilmde portretten uitzenden. De films worden gemaakt door Jan Kelder. Er zijn al opnamen gemaakt van onder anderen Theo Loevendie, Ack van Rooyen en John Engels. In de planning staan enkele tientallen portretten.

NIEUWS

60-jarig Newport Jazz Festival geeft talent ruim baan

Tijdens het komende Newport Jazz Festival krijgt aanstormend talent ruim baan. De zestigste editie van het Amerikaanse festival start op vrijdag 1 augustus 2014 met optredens van de jonge talenten. Op zaterdag en zondag staat een mix van gearriveerde musici en nieuwe talenten op het programma.

New Cool Collective viert feest in De Melkweg

New Cool Collective bestaat twintig jaar en viert dat op 23 december in De Melkweg in Amsterdam. Behalve het achtman sterke Collective zal ook de New Cool Collective Big Band optreden. Als gasten worden verwacht: Hans Teeuwen, Typhoon, Qeaux Qeaux Jones, Hans Dulfer, Ruben Hein en Steven de Peven.

Sonny Rollins. (Foto: Tom Beetz)

Nederlandse cineasten maken documentaire over Sonny Rollins

De cineasten Hans Hylkema en Olaf van Paassen hebben voor het NTR-programma 'Het uur van de wolf' een documentaire gemaakt over Sonny Rollins. Het was de bedoeling dat zij hem dit jaar tijdens zijn Europese tournee zouden volgen, maar die werd wegens gezondheidsproblemen van de saxofonist afgelast. In plaats daarvan spraken zij hem in de VS. De film toont niet alleen het interview, maar geeft ook een impressie van de inspanning die het vroeg om Rollins zo ver te krijgen. Waarschijnlijk in mei 2014 komt de documentaire op televisie.

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

PRIJZEN

EERSTE DOCTOR JAZZ AWARD VOOR OUD-EINDREDACTEUR HERMAN OPENNEER

Doctor Jazz-voorzitter Ate van Delden (rechts) reikt de Doctor Jazz Award aan Herman Openneer uit. (foto: Foppe Kooistra)

Herman Openneer heeft 19 oktober tijdens de 98ste Doctor Jazz Dag in Wageningen de eerste Doctor Jazz Award gekregen. Openneer was van 1969 tot 1983 eindredacteur van het gelijknamige jazzmagazine. Ook was hij een steunpilaar van het Nederlands Jazz Archief, onder meer als groot kenner van de vooroorlogse Nederlandse jazz. De Award bestaat uit een linoleumsede van Hein Overbeek. Ook kreeg Openneer een cadeaubon.

PODIA

JAZZ HOEILAART VERHUIST NAAR LEUVEN

Jazz Hoeilaart verhuist naar Leuven. Vanaf 2015 verdwijnt de naam Jazz Hoeilaart en zal het internationale concours deel uitmaken van het festival Leuven Jazz. Dat vindt jaarlijks in maart plaats.

De wieg van het jaarlijkse concours voor jonge musici stond in 1979 in Hoeilaart. Na enkele jaren verhuisde het naar Jezus-Eik. "Met de verhuis naar de stedelijke Leuvense context willen we de nationale en internationale uitstraling van het festival vergroten en ook een nieuw publiek aanboren, want in Jezus-Eik hadden we op dat vlak een grens bereikt", aldus Philip Meert van de organiserende vzw Muziekmozaïek 2 december in een bericht van persbureau Belga. Meer dan tweeduizend groepen uit vijftig verschillende landen schreven zich in de loop van de jaren voor Jazz Hoeilaart in. Onder hen waren onder anderen de Nederlanders saxofonist Paul van Kemenade (1979), fluitiste Ellen Helmus (1983) en pianist Rob van Bavel (1988).

Candy Dulfer op Goois Jazz Festival 2014

Saxofoniste Candy Dulfer en zanger Alain Clark zijn de grote namen van het komende Goois Jazz Festival. Zij treden op in de grote zaal van Spant! in Bussum. In de andere zalen zullen diverse jazzstijlen aan bod komen. Mondharmonica-speler Martijn Luttmmer wordt deze editie extra in het zonnetje gezet. Hij zal een aantal artiesten om zich heen verzamelen, onder wie zangeres Denise Jannah. Op het programma staan voorts pianist Peter Beets, Josee Koning en haar nieuwe project Who's The Bossa, trompettist Teus Nobel en Oosterdok 4. De presentatie is onder anderen in handen van Ivo Niehe.

NIEUWS

Rembrandt Frerichs in Duitsland voor nieuwe cd

Pianist Rembrandt Frerichs heeft op 1 en 2 december in Osnabruck een nieuwe cd opgenomen. Op de plaat komen elf nieuwe eigen composities te staan. "Ik voel me tevreden en ben gelukkig met het resultaat", aldus Frerichs op Twitter. De pianist maakte de cd met Tony Overwater op bas en Vinsent Planjer op drums.

Nieuwe cd Brad Mehldau in voorjaar 2014 uit bij Nonesuch

In het voorjaar van 2014 zal 'Mehliana', de nieuwe cd van pianist Brad Mehldau verschijnen. Het is een duo-cd met drummer Mark Guiliana. Beide musici maken dit najaar als 'electric duo' een wereldtournee. Mehldau bespeelt op het album een Fender Rhodes en een groot aantal oude synthesizers. De nieuwe cd verschijnt bij Mehldau's vaste label Nonesuch.

Jazzmeia Horn wint Sarah Vaughan Jazz Vocal Competition

De Amerikaanse zangeres Jazzmeia Horn heeft 10 november de Sarah Vaughan International Jazz Vocal Competition in Newark gewonnen. Met name haar versie van 'East of the sun' maakte indruk op de jury met onder anderen de vocalisten Al Jarreau, Janis Siegel en Gretchen Parlato. Nummer twee werd Barbara Lica. Vorig jaar won Horn al de Rising Star Award van het concours. De Sarah Vaughan Competition is een prestigieuze internationale jaarlijkse wedstrijd.

International Duke Ellington Conference 2014 in Amsterdam

Amsterdam biedt in mei 2014 onderdak aan The International Duke Ellington Conference 2014. Gastheer is het Conservatorium van Amsterdam. Onder anderen de publicisten Harvey Cohen, David Schiff en Matt Cooper geven een lezing. Verder wordt Ellingtons 'Black, brown and beige'-suite uitgevoerd door de bigband van het conservatorium onder leiding van David Berger. Violist Oene van Geel speelt Ellington in het Bimhuis. De conferentie vindt plaats van 14 tot en met 18 mei.

(<http://www.ellington-2014.nl/>)

De medewerkers van
Jazzflits wensen u
prettige kerstdagen
en een voorspoedig 2014.

OVERIG

ESPERANZA SPALDING SPREEKT ZICH UIT TEGEN GUANTÁNAMO BAY

Bassiste-vocaliste Esperanza Spalding neemt in een video stelling tegen de internering van Amerikaanse politieke gevangenen in het Cubaanse Guantánamo Bay. In de video 'We are America' zijn ook Stevie Wonder en Harry Belafonte te zien.

Spalding is van mening dat haar thuisland in Guantánamo alle eigen mensenrechtenregels overtreedt. Ze hoorde van de misstanden in de gevangenis tijdens een tournee door Europa, zo vertelt ze op de website van Downbeat: "I was appalled and embarrassed about what was happening. When I returned home, I remember I started researching online to see what I could do about it. I did call my representative and senators. In fact, I got a letter back from one senator who basically said that she was not going to proactively deal with it but that they would 'keep my comments in mind,' or something like that. But I really wanted to do more. And my band actually came to me first and said they wanted to do something, too." Gezamenlijk werd besloten om een R&B-protestsong op te nemen. De video van 'We are America' staat op: <http://vimeo.com/79294714>.

DJAZZ.tv IN BASISPAKKET VODAFONE

DJAZZ.tv is op 1 december toegevoegd aan het basispakket televisie in het glasvezelaanbod van Vodafone. De zender ging in juni 2012 van start en is inmiddels te vinden in de pakketten van de Nederlandse televisieaanbieders, waaronder Ziggo, UPC en KPN Interactieve TV. DJAZZ.tv is tevens internationaal actief.

Managing director Noëlla Jansen is blij met het grotere bereik. "Het komt op het juiste moment, want DJAZZ.tv gaat zich in het nieuwe jaar nadrukkelijk op het Nederlandse jazzleven richten", aldus Jansen. In oktober ging het station al van start met 'Paradox Live', een wekelijks programma met registraties van concerten in het Tilburgse jazzpodium Paradox. Jansen: "Binnenkort verwachten we de namen bekend te kunnen maken van een aantal andere bekende Nederlandse jazzpodia waarmee we een zelfde samenwerking aan zullen gaan." DJAZZ.tv zendt jazz, wereldmuziek en jazzgerelateerde muziek uit.

DUITSE JAZZ HOOPT OP GRAANTJE UIT NIEUW FONDS VOOR HEDENDAAGSE MUZIEK

De nieuwe Duitse regering, een coalitie van SPD en CDU, wil een fonds voor hedendaagse muziek in het leven roepen. De organisatie Bundeskonferenz Jazz (BKJazz) is enthousiast en hoopt dat de Duitse jazzscene een graantje mee kan pikken.

"Jazz leistet einen wichtigen emanzipatorischen Beitrag für eine eigenständige, zeitgenössische, nicht-kommerzielle Musikkultur in Deutschland und Europa", zegt Felix Falk, woordvoerder van BKJazz, "Wir freuen uns deshalb, dass neben der Bewahrung unseres kulturellen Erbes nun auch die aktuelle Musik noch stärker in den Fokus der Bundeskulturpolitik rücken soll." BKJazz bestaat sinds 2003 en is een overkoepelend orgaan van diverse Duitse jazzorganisaties, waaronder de Union Deutsche Jazzmusiker.

NIEUWS

Nominaties Grammy Awards

De volgende jazzalbums zijn genomineerd voor een Grammy Award 2013. De uitreiking vindt 26 januari 2014 plaats in Los Angeles.

BEST IMPROVISED JAZZ SOLO

Don't Run

Terence Blanchard, soloist
Van cd: Magnetic (Blue Note)

Song For Maura

Paquito D'Rivera, soloist
Van cd: Song For Maura
(Sunnyside Records/Paquito Records)

Song Without Words #4: Duet

Fred Hersch, soloist
Van cd: Free Flying
(Palmetto Records)

Stadium Jazz

Donny McCaslin, soloist
Van cd: Casting For Gravity
(Greenleaf Music)

Orbits

Wayne Shorter, soloist
Van cd: Without A Net
(Blue Note Records)

BEST JAZZ VOCAL ALBUM

The World According To Andy Bey

Andy Bey (HighNote Records)

Attachments

Lorraine Feather (Jazzed Media)

Liquid Spirit

Gregory Porter (Blue Note Records)

WomanChild

Cécile McLorin Salvant (Mack Avenue)

After Blue

Tierney Sutton (BFM Jazz)

BEST JAZZ INSTRUMENTAL ALBUM

Guided Tour

The New Gary Burton Quartet
(Mack Avenue Records)

Money Jungle: Provocative In Blue

Terri Lyne Carrington (Concord Jazz)

Life Forum

Gerald Clayton (Concord Jazz)

Pushing The World Away

Kenny Garrett (Mack Avenue Records)

Out Here

Christian McBride Trio (Mack Avenue)

BEST LARGE JAZZ ENSEMBLE ALBUM

Brooklyn Babylon

Darcy James Argue's Secret Society
(New Amsterdam Records)

Night In Calisia

Randy Brecker, Włodek Pawlik Trio & Kalisz Philharmonic (Summit Records)

Wild Beauty

Brussels Jazz Orchestra & Joe Lovano
(Half Note)

March Sublime

Alan Ferber (Sunnyside Records)

Intrada

Dave Slonaker Big Band (Origin Records)

OVERIG VERVOLG

GITARIST JIM HALL OVERLEDEN

Jim Hall (links) in 2006 in Rotterdam met Jesse van Ruller, een vertegenwoordiger van de jongere generatie gitaristen. (Foto: Joke Schot)

Gitarist Jim Hall is op 10 december 2013 overleden. Hij was net 83 geworden. Hall hield zich vooral op in het gezelschap van diegenen die, wat je noemt, kamerjazzmuziek brachten: Chico Hamilton, Jimmy Giuffre, Paul Desmond, Bill Evans, Art Farmer, Bob Brookmeyer. En ook zijn eigen combinaties getuigden daarvan, zoals vorig jaar nog bleek in een duo met bassist Scott Colley in Rotterdam. Hall was een voorbeeld voor de jongere generatie gitaristen. (jjm)

MARTIN SCHOUTENS 'BILLIE EN DE PRESIDENT' GEHEEL HERZIEN EN AANGEVULD HERDRUKT

Op 10 januari 2014 verschijnt een compleet herziene en aangevulde editie van het in 1977 verschenen 'Billie En De President' van Martin Schouten. De presentatie vindt plaats in het Bimhuis. Het eerste exemplaar wordt in ontvangst genomen door Han Bennink.

De geschiedenis van zangeres Billie Holiday en tenorsaxofonist Lester – 'Prez' – Young vormt de kern van dit cultboek over jazz. Het begint in de jaren zestig met een jongen uit Apeldoorn die de jazz zoekt in Amsterdam. Hij belandt als journalist in de jazzwereld en maakt er zowel pianist Misha Mengelberg als saxofonist Ben Webster mee. 'Billie En De President' is zijn kroniek. Het is een tijdsbeeld met herinneringen, interviewflarden, analyses en reportages. 'Billie En De President' kreeg indertijd lovende recensies, maar werd nooit herdrukt. De nieuwe editie is een uitgebreide en opgefriste versie. Het boek telt 320 pagina's en is ook als e-boek verkrijgbaar.

VARIA

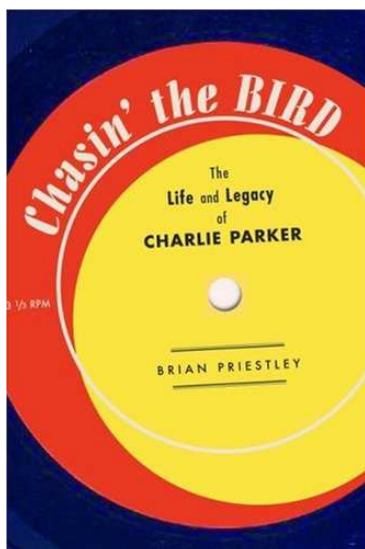
Bij de Stichting Jazzwerkplaats Den Bosch zijn in januari drie **workshops voor vocalisten**. Deze 'Vocal Master Classes' worden gegeven door Caspar De Jonge, Ineke van Doorn en Kristina Fuchs. Ook start die maand een workshop 'Muziek en Beeld' onder leiding van Bart van Dongen. Meer informatie is te vinden op <http://www.jazzwerkplaats.nl/workshops>.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZ OP PAPIER

Jan J. Mulder

VOGELKUNDE 1

De omslag van van 'Chasin' The Bird' van Brian Priestley (2006).

Bij mijn weten valt er niets te vieren of te herdenken, dus zal het toeval zijn, dat er in Amerika dit najaar drie boeken over Charlie Parker (1920-1955) van de pers rolden. Daar zijn er toch al genoeg van? Blijkbaar niet. We maakten het onderstaande lijstje. Herdrukken, vertalingen en interne, academische verhandelingen zijn niet meegerekend. De lijst is chronologisch naar eerste uitgave en vrijwel compleet; een enkele Franse of Italiaanse uitgave ontbreekt nog. Het formaat is alleen aangegeven, als het afwijkt van het normale: hoogte voorop. Antiquarisch is e.e.a. nog wel te krijgen, maar bedenk: én voor het grootste én het kleinste boek – aangegeven met de term 'zeldzaam' – moeten forse bedragen worden neergeteld. Afhankelijk van de staat waarin ze verkeren kunnen die oplopen tot tweeduizend dollar. Wie het niet om curiosa te doen is of musicologisch niet genoeg is onderlegd, zijn voor een kennismaking met de man en zijn muziek de boeken aan te bevelen van Giddins (2de ed. van 2013), Priestley (ed. 2006) en Haddix (2013). Volgende keer pure discografieën en boeken waarbij Parker slechts gedeeltelijk of zijdelings is betrokken.

Siegfried Schmidt. Charlie Parker : ein Porträt.

Wetzlar : Pegasus, 1959. – 48 p., [16] p. foto's ; 19x14 cm. – geb.

Nummer 3 uit de tiendelige serie Jazz Bücherei. Het eerste zelfstandige boek over Parker, vier jaar na zijn dood, in het Duits! Bestaat, zoals te verwachten is, voornamelijk uit overschrijfwerk.

Max Harrison. Charlie Parker.

London : Cassell, 1960. – 90 p., [4] p. foto's ; 19x12 cm. – geb. Nummer 6 uit de tiendelige serie Kings of Jazz. Nederlandse vertaling, zonder de foto's en het platenlijstje, in de driedelige serie Jazz-fenomenen: Amsterdam : Kosmos, [1963]. – 80 p. – geb.

Robert George Reisner.

Bird : The Legend of Charlie Parker.

New York : Citadel, 1962. – 256 p. – geb.

Meerdere heruitgaven, ook als paperback; vert. in het Italiaans. Uitspraken van tachtig musici en anderen. Chronologie; discografie door Erik Wiedemann.

Charlie Watts. Ode to a Highflying Bird.

London : Beat Publ., [1964]. – [32] p. ; 19x13 cm. – geb.

Hommage in tekeningen en tekst door de drummer van de Rolling Stones: 'This story was compiled by one charlie to a late and great Charlie'. Zeldzaam.

Ross Russell. Bird Lives! :

The High Life and Hard Times of Charlie (Yardbird) Parker.

New York : Charterhouse, 1973. – 404 p., [16] p. foto's. – geb. met stofomslag

Tal van heruitgaven, ook als paperback; vert. in het Zweeds, Italiaans, Noors, Fins, Frans en Duits. Langverwachte biografie, met gefingeerde scènes en dialogen, door de producer van Dial Records. Boeken- en platenlijstjes.

Chan Parker en Francis Paudras. To Bird With Love.

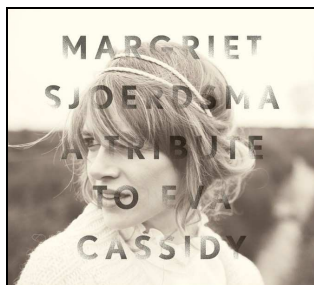
Poitiers : WIZLOV, 1981. – 408, [8] p. ; 39x28 cm. – ISBN 2-903577-00-5 geb. in doos

Fotoboek. Vrijwel alle bestaande foto's van Parker en documenten, door zijn laatste vrouw en een Franse fan opgeblazen tot paginagrote spreads. Korte bijschriften in het Engels en Frans. Zeldzaam.

[...vervolg op pagina 25](#)

CD-RECENSIES

MARGRIET SJOERDSMA
Tribute To Eva Cassidy
www.margrietsjoerdsma.com

Bezetting:

Margriet Sjoerdsma (voc),
 Dan Cassidy (viool),
 Arie Storm (g, dobro, back voc),
 Cord Heineking (cb, back voc).

Het was na haar vroegtijdige dood dat haar naam bekend werd en haar muziek internationaal een steeds groter wordend publiek bereikte. De Amerikaanse Eva Cassidy raakte mensen en ontroerde vooral door de eenvoud in haar spel en zang. Haar oeuvre omvatte nummers van anderen, covers, ontdaan van versierselen en teruggebracht tot essenties waardoor elk gezongen woord opnieuw betekenis kreeg. Margriet Sjoerdsma bleef evenmin onberoerd toen zij deze muziek hoorde.

Met 'Tribute To Eva Cassidy' heeft ze een indrukwekkend eerbetoon gemaakt, een hommage aan Eva Cassidy en daarmee een huldebetoon aan de eenvoud. Met ingetogen gespeelde begeleiding zingt ze liederen uit het repertoire van Eva Cassidy en slaagt er op haar beurt in terug te keren naar de essentie van het lied. Met zorgvuldig gespeelde muziek en bedachtzaam gezongen teksten creëert ze een bijzondere en een innemende sfeer. Ook Margriet Sjoerdsma raakt je, met haar warme stem en met haar benadering van tekst en melodie. 'Bluesy', 'jazzy' en met soul, muziek uit het hart, oprecht en zuiver. Met haar vaste begeleiders Arie Storm op gitaar en dobro, en Cord Heineking op contrabas en vergezeld door Dan Cassidy, de broer van Eva, op viool heeft Margriet Sjoerdsma een begeleiding die door hun bescheiden spel op bijzonder fraaie wijze bijdragen aan het fijnzinnige karakter van de muziek. Vanaf februari 2014 toert Margriet Sjoerdsma en haar band met 'Tribute To Eva Cassidy' door het land.

Frank Huser

Bekijk een promo over de cd: <http://bit.ly/18yEwMM>

SPINIFEX
Hipsters Gone Ballistic
TryTone

Bezetting:

Gijs Levelt (tp),
 Tobias Klein (as),
 Jasper Stadhouders (g),
 Gonçalo Almeida (bg),
 Philipp Moser (d).

Vijf jaar geleden was de cd 'Triodia' van het Spinifex Orchestra een aangename verrassing. Een spannende, grote groep, die nu een slapend bestaan lijkt te hebben. Wel is sinds enige tijd een kwintet onder de naam Spinifex actief, waarin de twee blazers (trompettist Gijs Levelt en saxofonist Tobias Klein) de enige recidivisten zijn. 'Hipsters Gone Ballistic' is het debuutalbum van de band, dat zijn aanwezigheid er behoorlijk in ramt. Het opvallendste stijlkenmerk is namelijk de beukende staccato ritmiek, waarmee 'tracks' als 'Rost', 'Joint strike focker', of de titeltrack openen. Het drumwerk van Philipp Moser leunt hier haast tegen heavy metal aan. Je zou de band al snel gebrek aan subtiliteit kunnen verwijten, maar dat is bepaald niet het geval. Vooral in de klankverkenningen van gitarist Jasper Stadhouders, een van de allergrootste talenten van de Amsterdamse impro-scene, valt de hardheid af en toe stil. Halverwege het eerder genoemde 'Rost', bijvoorbeeld, is het de aanzet tot een mooi blazersthema en een omfloerste trompetsolo. Hier horen we de vaardige hand van Tobias Klein als componist. Het dynamische spectrum van Spinifex is groot, en de hoeveelheid muzikale ideeën ook. Soms is het alsof alle instrumentale lijnen van de grote bezetting in dit kwintet zijn samengebond. Dat levert fascinerende resultaten op, maar ook wel eens een gebrek aan lucht. 'Hipsters Gone Ballistic' kan daardoor behoorlijk beklemmend werken en zal lang niet ieders kopje thee zijn. Onberoerd laat het album je echter zeker niet.

Herman te Loo

Hier is een nummer van het album te beluisteren:
<http://www.trytone.org/Catalog/spinifex>

ARTVARK SAXOPHONE QUARTET

Bluestories

Zenec Records

(www.artvarksq.com)

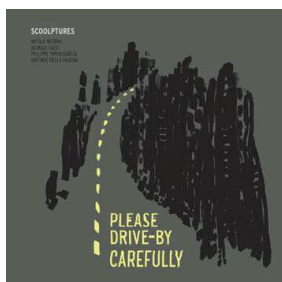
Bezetting:

Rolf Delfos (as),
Bart Wirtz (as),
Mete Erker (ts),
Peter Broekhuizen (bars).

SCOOLOPTURES

Please Drive-by Carefully

Leo Records

Bezetting:

Nicola Negrini
(b, ubass, metallophone, live electronics),
Achille Succi (as, bkl, shakuhachi),
Philippe Pipon Garcia
(d, prepared guitar, live electronics),
Antonio Della Marina
(sinewaves, live electronics).

VERVOLG CD-RECENSIES

'Bluestories' (met één s in het midden) is het vijfde album van het virtuoze saxofoonkwartet Artvark. Rolf Delfos en Bart Wirtz (alt), Mete Erker (tenor) en Peter Broekhuizen (bariton) doken diep in de blues. Vanaf januari gaan ze op tournee met acteur John Buijsman. In het theaterprogramma 't Polderbeest is de muziek van het album in het hele land live te horen.

Wie rechttoe rechtaan blues verwacht, komt bedrogen uit. Het fenomenaal op elkaar ingespeelde viertal schreef dertien ingenieuze stukken waarin de 'bluesfeel' prominent aanwezig is, maar drie akkoorden harken, dat doet Artvark niet. De saxofonisten trappen af met het enige niet zelf gecomponeerde stuk, 'Blues for a hip king' van Abdullah Ibrahim, en deze in Zuid-Afrika geboren vernieuwer is beslist geen bluesboy uit de Mississippi-delta.

Dit nummer zet de toon: het samenspel met superieure harmonieën is warmbloedig en spannend. Je zou denken dat vier vergelijkbare instrumenten één sound opleveren die gaat vervelen. Niets is minder waar. Iedere titel is een complete verrassing. Zet Pluis maar eens op. Ideaal als track onder onheilspellende filmbeelden met klanken die je niet zou herkennen als afkomstig uit een sax.

Artvark laat zich niet verleiden tot al te dolle experimenten. Pluis is het 'gekste' nummer. De rest is meer kamerjazz dan jankende blues, maar vertelt wel persoonlijke verhalen. Je moet de toelichtingen in het cd-boekje erbij pakken om te weten waar de 'blue stories' over gaan, maar als je alleen diep in de blues kruipt, is het ook genieten geblazen.

Hans Invernizzi

Bekijk een promo over de cd: <http://bit.ly/IEJQYL>

De nieuwe cd van het kwartet Scoolptures, 'Please Drive-by Carefully' is gebaseerd op acht gedachten van straatkunstenaar Banksy. "A lot of people never use their initiative, because no-one told them to." Of 'Sorry! The lifestyle you ordered is out of stock'. Die spreuken zijn illustratief voor hoe Scoolptures muziek maakt. Ze nemen geen vaste vormen voor lief, maar volgen hun eigen pad. Dat doen ze aan de hand van grafische partituren die veel ruimte laten voor instant compositie. Daardoor ontstaan er onvoorziene momenten die je als luisteraar uit het niets kunnen verrassen.

De improvisaties bewegen tussen zeer verstilde momenten en stomende passages waarbij bassist Nicola Negrini en drummer Philippe Pipon Garcia de anderen voortdrijven. Scoolptures beheerst beide uitersten zonder problemen. De rustige momenten zijn vooral gericht op klank. Saxofonist Achille Succi speelt voor de gelegenheid de 'shakuhachi', een Japanse bamboefluit. Het instrument heeft een volle en zachte klank en mengt erg goed met de elektronica van de drie anderen.

Wanneer muzikanten elektronica toevoegen klinkt dat vaak los van de akoestische instrumenten. De combinatie werkt niet, waardoor er twee lagen ontstaan die elkaar in de weg zitten. Maar het kwartet heeft een goede balans gevonden, de twee werelden zijn hier wel een geheel. Zelfs wanneer Antonio Della Marina piepende sinusgolven toevoegt aan de swingende passages wordt het niet vervelend.

'Please Drive-by Carefully' is een dubbel-cd. Dat is jammer genoeg net te lang. Dat buiten beschouwing gelaten, staat er genoeg op de dubbelaar om meermaals naar te luisteren.

Jan Nieuwenhuis

KAJA DRAKSLER
The Lives Of Many Others
Clean Feed

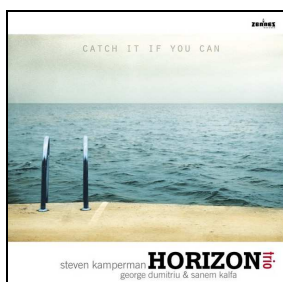
Bezetting:

Kaja Draksler (p).

Op <http://www.kajadraksler.com> zijn fragmenten te beluisteren.

HORIZON TRIO
Catch It If You Can
Zenecz Records

(www.stevenkamperman.nl)

Bezetting:

Steven Kamperman (akl),
 George Dumitriu (g, v),
 Sanem Kalfa (voc).

Bekijk het Horizon Trio hier:
<http://bit.ly/1bdQoqC>

VERVOLG CD-RECENSIES

Amsterdam herbergt een goed bewaard geheim. Want wie de naam Kaja Draksler hoort vallen, zal niet meteen opveren en langdurig over haar pianospel oreren. Daar gaat na dit album zeker verandering in komen. Hoewel de Sloveense pianiste al een tweetal cd's met het Acropolis Quartet op haar naam heeft staan, is dit haar solodebuut. En het mag met recht indrukwekkend worden genoemd. De pianiste (die louter eigen werk speelt, op een Sloveense traditional na) heeft een enorme instrumentbeheersing, maar laat de nadruk in dit woord op het tweede deel vallen. Ze heeft geen behoefte om virtuositeit tentoon te spreiden, maar kiest haar noten bedachtzaam. Daarbij heeft ze een grote kennis van zowel de traditie van de jazz als van de twintigste eeuwse klassieke muziek tot haar beschikking. In het slotstuk, 'Delicious irony', laat ze een geabstraheerd stukje stride horen, maar in de loop van 'The Lives Of Many Others' horen we ook dat ze schatplichtig is aan componisten als Olivier Messiaen en Charles Ives. En in de uitbundige hi-hatfiguren in 'Communicational entropy' horen we de hand van Guus Janssen terug. Als we dan ook nog toevoegen dat ze les heeft gehad van Vijay Iyer en Jason Moran en een scriptie schreef over Cecil Taylor, dan hebben we een aardig beeld. Maar de 26-jarige Draksler brengt genoeg van zichzelf mee om aan al die invloeden te ontsijgen en een volstrekt eigen visitekaartje af te geven. Daarbinnen nemen een uitgekend gevoel voor dynamiek (van bijna-stilte tot overdonderend toetsengeweld), een soepele ritmiek en een scherp oor voor schoonheid de belangrijkste plaatsen in. Het plaatst haar in de topcategorie van (vrouwelijke) collega's als Marilyn Crispell en Satoko Fuji. Het Portugese label Clean Feed zorgt met het uitbrengen van dit debuut voor een van grote verrassingen van 2013.

Herman te Loo

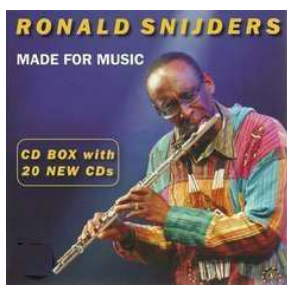
Steven Kamperman is al jaren actief op het grensvlak van wereldmuziek en jazz. De saxofonist en klarinettist speelden lange tijd samen in Baraná met de Turkse zanger multi-instrumentalist Behsat Üvez, die begin dit jaar overleed. Op de aan Behsat opgedragen cd 'Catch It If You Can', tevens de openingstrack, trekt Kamperman als Horizon Trio met de Roemeense gitarist en violist George Dumitriu en de jonge Turkse vocaliste Sanem Kalfa de cross-overlijn door.

Kamperman componeerde op teksten van de Turkse dichter Orhan Güneş tien melodieën, die hij op altklarinet met George en Sanem uitvoert. In het cd-boekje staan vertalingen en dat is plezierig voor de luisteraar die het Turks niet beheerst. De onderwerpen variëren van de zijderoute tot slapeloze katten, van pinguïns tot raketten, van gekte tot het eind van de zomer. En één stuk gaat over de vraag waar je kunt eten in Istanbul... Zo uiteenlopend als de thematiek van de songs is, zo afwisselend zijn ook de composities.

Hoewel de bezetting zich daar nauwelijks voor leent, slaagt het trio er in rock te spelen. Maar we horen ook jazzinvloeden en ritmiek met een oriëntaals smaakje. Het werk is soms behoorlijk heftig, maar ook zachtaardig en delicaat. Het interessante is dat de ongebruikelijke bezetting nieuwe horizons opent. Het stemgeluid van Sanem is niet heel uitgesproken, maar haar bijdragen smelten naadloos samen met die van de mannen. De diepe tonen van de altklarinet en de zang dansen om elkaar heen. Viool en gitaar vormen een hecht fundament.

Hans Invernizzi

RONALD SNIJDERS
Made For Music
 Eigen beheer

Bezetting:

Ronald Snijders
 (fl, en vele andere instrumenten),
 + vele andere musici.

VERVOLG CD-RECENSIES

'Made For Music' van fluitist Ronald Snijders is een cd-box die zijn weerga niet kent. In de breedte, in de diepte en in verscheidenheid. Op de maar liefst twintig cd's staat Surinaamse muziek (waaronder Hindoestaanse en Creoolse), 'Brazil', Caräibische muziek, funk, jazz, bigband, pop, rap, klassiek. Een onvoorstelbaar weids panorama. Er werkten in totaal 180 musici aan al die opnames mee, al is ook veel muziek door de multi-instrumentalist Ronald Snijders zelf ingespeeld en opgenomen.

Als jongen leerde Snijders bij zijn vader dwarsfluit en als student op de TH in Delft maakte hij kennis met jazz, Braziliaanse muziek en funk. Hij leverde een belangrijke bijdrage aan het moderniseren van de Surinaamse muziek en aan de emancipatie van de Surinaamse jeugd in Nederland. Snijders speelt en speelt de met iedereen.

In 2010 begon Ronald Snijders met het verzamelen en ordenen van muziek die hij al sinds 1968 had liggen. Eind 2012 zat de box er al aan te komen, maar echt tevreden was hij pas de vorige maand. Toen mocht de verzameling uitkomen. Een verzameling die gaat van jeugdpop uit 1969 tot en met een actiesong om geld in te zamelen voor de watersnood in Suriname in 2006. Maar ook zijn er fantasieliedjes in een niet bestaande taal. Gewoon creatief spelen en zingen en ze zijn nog hartstikke leuk ook. Verder is klassieke fluit- en gitaarmuziek te genieten. Maar ook orkestmuziek. Met onder meer het Nederlands Studenten kamerorkest.

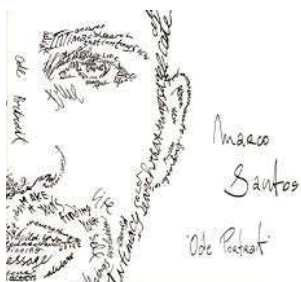
Jazz staat op cd negentien: live opgenomen in Paradiso met het Jazzorkest van het Concertgebouw (in 2011 meegegeven met Jazzism). Hierop speelt hij enkele eigen stukken, gearrangeerd voor bigband. Op cd tien, 'Flutescapes', horen we Snijders begin jaren zeventig in onder meer drie 'tracks' van zijn trio met Arnold van Dooyeweerd bas en Martin van Duynhoven drums. En natuurlijk heel veel geïmproviseerde solostukken, waarin hij situaties verbeeldt van een zwerm vogels tot een Afrikaans treintje. De muziek op cd vier ('Minds In Slow Motions') hangt tegen jazz aan. De cd bevat stemmingsmuziek en ballads van de Ronald Snijders Band. De basgitaar staat centraal op cd vijf: '1B-4U-2G', oftewel: 'One bass for you to go'. Snijders speelt alle instrumenten zelf op deze 'funky', 'jazzy' plaat met ook reggae. Kawina jazz, funkjazz en fusion zijn te vinden op de cd's acht en negen.

Geen liefhebber van funk? Zonder dat je het weet leer je er bij deze box naar luisteren en ga je het waarderen, want de cd's zijn er van vergeven, zonder dat je het bemerkt.

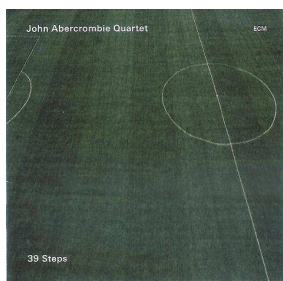
Ronald Snijders maakt gevarieerde, aangename en toegankelijke muziek. De meeste muziek is door hem zelf geschreven of door hem gearrangeerd. De box is uiterst verzorgd uitgevoerd. Bij elke cd is een inleiding geschreven, en ook wordt elk stuk toegelicht. De kwaliteit van de opname is voorbeeldig. En dat is opmerkelijk want veel van de muziek is bij Ronald Snijders thuis opgenomen en zijn in feite 'multitracks' die hij zelf heeft ingespeeld met alle kans op ruis van dien. Voor de bezettingen, tijd en beschrijving van de nummers moet je wel op drie plekken kijken en lezen om die informatie tot je te kunnen nemen. Maar, het staat allemaal wel aangegeven! Een geweldig project van één man, die hiermee al zijn muzikale kanten heeft getoond. En daarbij de hele productie in eigen hand heeft gehouden.

Hessel Fluitman

Een documentaire over Snijders: <http://bit.ly/1cyivOw>

MARCO SANTOS**Ode Portrait****Sintoma Records**www.marcosantosmusic.com**Bezetting:**

Marco Santos (d),
 Laurens Hoppe (p),
 Rui Silva (g, el-g),
 Boris Oud (b).

Bekijk een promo van de cd:<http://bit.ly/1d6Qgc0>**JOHN ABERCROMBIE QUARTET****39 Steps****ECM Records****Bezetting:**

John Abercrombie (g),
 Marc Copland (p),
 Drew Gress (b),
 Joey Baron (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Het werk van de Portugese drummer Marco Santos (1981) is sferisch, melodieus en verfijnd, maar weinig uitgesproken. Op zijn debuut-cd 'Ode Portrait' treffen we zeven composities aan, die logischerwijze – Santos is immers de man van de percussie – sterk steunen op complexe syncopische ritmiek, maar waarop pianist Laurens Hoppe, gitarist Rui Silva en bassist Boris Oud ook goed uit de voeten kunnen met melodieën en harmonieën. De nummers van de in Nederland klassiek opgeleide en woonachtige Santos zijn overduidelijk geïnspireerd door latin, klassieke en wereldmuziek en swingen zoals het jazz betaamt. We horen de nodige invloeden uit de moderne, geïmproviseerde hoek. In enkele titels zijn etherische 'samples' verwerkt, die extra sfeer toevoegen maar de muziek minder grijpbaar maken. Er zit genoeg dynamiek en verrassing in de stukken om ze te kunnen typeren als plezierig om naar te luisteren. Toch bekijken ze niet omdat ze te weinig 'hooks' en pakkende thema's bevatten.

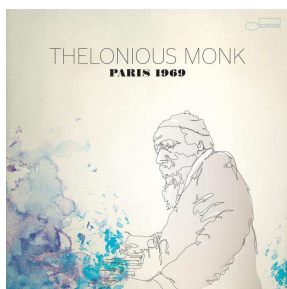
De kwaliteit van de opnames, gemaakt in Portugal, is uitzonderlijk goed. Het is alsof er een gouden gloed over de muziek heen ligt. 'Ode Portrait' is een zonnige, warmbloedige cd geworden, waarop je jonge gedreven musici aan het werk hoort die hun instrumenten beheersen en uitstekend op elkaar zijn ingespeeld. Zelf noemt Santos het album een geluidsportret en dat is het ook, maar dan één geproduceerd door een impressionist die niet heeft gekozen voor scherpe lijnen maar voor wazige contouren en in elkaar overlopende pasteltinten.

Hans Invernizzi

Constante kwaliteit is niet alleen het kenmerk van het niet te overschatten jazzlabel ECM van Manfred Eicher, maar ook van gitarist John Abercrombie. Het is de eerste keer dat dit kwartet onder de naam van Abercrombie een album uitbrengt, maar het is zeker niet de eerste keer dat dit kwartet met elkaar speelt. Abercrombie en Copland kennen elkaar al meer dan veertig jaar, toen ze samen in de groep van Chico Hamilton zaten en dit kwartet heeft sinds 1996 in totaal zes cd's gemaakt, meestal met Billy Hart als drummer en met Marc Copland als leider. Deze nieuwe cd wijkt niet veel af van de vorige cd's, die zonder uitzondering lovende kritieken ontvingen, en bevat net als de vorige voornamelijk eigen composities van Copland en dit keer vooral van Abercrombie. '39 Steps' is geïnspireerd door films van Alfred Hitchcock en de nummers 'Vertigo', 'Spellbound', 'Shadow in the dark' en het titelnummer '39 Steps' zijn filmtitels van de Master of Suspense. De uitzondering is de Ernie Burnettts standard 'Melancholy baby', die overigens een verrassende nieuwe contrapuntische bewerking krijgt waar het thema slechts doorheen schemert. De eigen composities doen hier niet voor onder. De muziek die tegenwoordig als 'modern creative' wordt benoemd is subtiel, creatief, relaxt, bijna delicaat en lyrisch tegelijk; het trio een perfecte eenheid waarin iedereen zich in dienst stelt van de ander zodat de solo's tot maximale ontwikkeling komen. Gress is een rotsvaste bassist met een warme houten toon, terwijl Baron zich bescheiden opstelt maar met zijn verfijnde ritmische cimbaalspel des te effectiever is met het toedienen van energie aan het trio, waardoor zowel Copland als Abercrombie in een gestructureerde vrijheid en met een breed tonaal palet soleren. Daarmee is '39 Steps' een van de mooiste cd's van 2013 geworden.

Tom Beetz

THELONIOUS MONK
Paris 1969
Blue Note

Bezetting:

Thelonious Monk (p),
 Charlie Rouse (ts),
 Nate Hygelund (b),
 Paris Wright (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

De live-opnamen van Thelonious Monk op 'Paris 1969' werden al eens op een dubbel-elpee uitgebracht, maar verschenen nooit eerder op cd en dvd. De registratie is gemaakt door de Franse televisie. Monk werd op 15 december in de Salle Pleyel begeleid door een ritmetandem van bassist Nate Hygelund en de zeventienjarige drummer Paris Wright. Tijdens het concert draait het echter vooral om de samenwerking tussen Monk en saxofonist Charlie Rouse. Die is actief en geroutineerd. De wat stroeve vingerzetting maakt de muziek van Monk karakteristiek. Zijn muziek wordt de luisteraar als het ware noot voor noot ingehamerd. Omdat je daar bij Monk aan gewend bent, klopt het als een bus.

Op een gegeven moment haalt Monk Philly Joe Jones uit de coulissen naar voren. Hij neemt de plaats in van Paris Wright en gaat in 'Nutty' echt lekker loos. Scherp lettend op de pianist begeleidt de superdrummer met hetzelfde gevoel voor 'statements' als Monk zelf. Bij zijn drumsolo staat Monk aandachtig te kijken wat Jones ervan maakt. In beschouwing nemend dat hij koud achter het drumstel zat en even als gast meespeelt, is dat werkelijk fenomenaal.

Monk speelt tijdens het concert ook enkele solostukken: 'Don't blame me,' 'I love you sweetheart of all my dreams' en 'Crepuscule with Nellie'. De overgangen tussen de nummers zijn hier en daar behoorlijk bruusk. Dat komt bijvoorbeeld omdat de aftiteling van de filmbeelden klaar is, maar ook omdat het overgeschoten materiaal indertijd verdwenen is en er niets meer kon worden gerepareerd. Daardoor zijn de versies van 'Blue Monk' en 'Bright Mississippi' zowel uit het concert als in de reprise, danig verminkt.

Na het concert volgt op de dvd nog een interviewtje van Jacques B. Hess met Monk. Hess heeft rond 1960 tijdens een tournee van Monk en Bud Powell contrabas gespeeld. Gelukkig wordt er in het boekje ongeveer verteld wat er zoal besproken is, zodat je het schaarse gemompel van Monk beter kunt interpreteren. Hess is ongeveer 90% van het interview aan het woord. Vertellend, uitleggend en inleidend. Voor niet Franstaligen is voor ondertiteling gezorgd, maar helaas niet in het Nederlands...

Hessel Fluitman

Bekijk het concert hier: <http://bit.ly/1dI5ASK>

SCOTT MCLEMORE
Remote Location
Sunny Sky

Bezetting:

Óskar Guðjónsson (ts), Sunna Gunnlaugs
 (p, Wurlitzer), Andrés Thor (g), Róbert
 Párhallsson (b), Scott McLemore (d).

De Amerikaanse drummer Scott McLemore komt uit Virginia in de VS en woont in IJsland. Daar is hij getrouwd met Sunna Gunnlaugs, de pianiste op 'Remote Location'. De stukken op deze cd zijn allemaal van McLemore's hand. Op zijn website staat een uitgebreide toelichting op de plaat met achtergrond bij elk stuk. Die maakt de sfeer van de stukken beter in te voelen. De muziek op 'Remote Location' ademt grote rust uit. De vijf musici spelen genuanceerd en ingetogen. Het uitgangspunt van de componist-drummer is niet om lekker groots uit te pakken, maar om een studie te maken van de onderhavige thema's. Het lijkt alsof er veel op papier staat: er klinkt veel samenspel. Tenorist Óskar Guðjónsson speelt een degelijke partij, net zoals gitarist Andrés Thor. Hun bijdragen zijn ingetogen en 'to the point'. Sunna Gunnlaugs' pianospel is bescheiden. Ook McLemore zelf houdt het geluidsniveau laag. Hij geeft iedereen de ruimte en zijn bijdragen zijn zeer genuanceerd.

Hessel Fluitman

Maak kennis met Scott McLemore: <http://bit.ly/1gIH7BN>

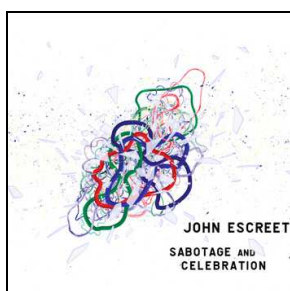
THE NORWEGIAN WIND ENSEMBLE
Tiefenträume
 Nor Wind Records

Bezetting:

Roger Hanschel (as, f-mezzosopraan-saxofoon), Steffen Schorn (afl, bfl, bars, bkl, contra-altklarinet, b-tubax, perc), Øyvind Haavik (fl, pic), Linn Cecilie Aasvik (fl), Inga Eeg Henriksen (hob), Karin Seppola (hob, althob), Eirik Jordal (eskl, kl), Knut Henriksen (cl), Thorleif Bergby (kl), Roar Alnes (cl, bkl), Tor Egill Hansen (bkl), Geir Holm (ss, bars), Kristin Haagen- sen (as, ts, c-melody s), Jaran Stenvik (fag), Embrik Snerte (fag, contrafag), Frank Brodahl (tp), Marius Haltli (tp), Torgeir Haara (tp), Britt Larsen (frh), Steinar Nilsen (frh), Tarjei W. Grimsby (tb), Torild Grytting Berg (tb), Arild Hillestad (tb), Roger Hillestad (tu, cimbasso), Roger Morland (b), André Fjørtoft (perc), Rob Waring (vib), Rune Arnesen (d), Knut Allefjaer (d).

JOHN ESCREET
Sabotage And Celebration
 Whirlwind

Bezetting:

John Escreet (p, Fender Rhodes)
 David Binney (as, ss),
 Chris Potter (ts), Matt Brewer (b),
 Jim Black (d), Adam Rogers (gt),
 + String Ensemble, Brass Ensemble,
 Louis Cole,
 Genevieve Artadi, Nina Geiger (voc).

VERVOLG CD-RECENSIES

The Norwegian Wind Ensemble staat onder leiding van dirigent, componist en multi-instrumentalist Steffen Schorn. Ze voeren zijn symfonische gedicht 'Tiefenträume' uit. Aldus het cd-boekje voert de muziek ons langs de drie mysteriën van de mensheid. Namelijk de oneindigheid van het heelal, de diepte van de oceaan, en de onontgonnen gebieden van de menselijke geest: 'diepe gedachten en lage geluiden'. Dat belooft nogal wat. De dertigkoppige formatie heeft een schat aan wonderlijke instrumenten in huis. De cimbasso bijvoorbeeld, een rechtopstaande trombone. Of de f-mezzosopraansaxofoon die een noot hoger is gestemd dan de altsaxofoon. Daarnaast lijkt het instrumentarium (met fagotten, hobo's en hoorns) meer op een klassiek blazersensemble dan op een bigband. De wortels van het Norwegian Wind Ensemble liggen dan ook in blazerskapellen uit de zestiende eeuw.

Schorns compositie beweegt tussen uitgesponnen 'soundscapes', swingende passages waarin complexe lijnen over elkaar heen buitelen en korte Charles Mingus-achtige motieven. Zijn tubax klinkt lekker vol in de laagte. De improvisaties op de f-mezzosopraan van saxofonist Roger Hanschels zijn wonderlijk en lyrisch. Toch mist er iets. Aan de spanningsopbouw ligt het niet, die lijn is goed uitgekiend en grijpt je aandacht. Ook de afwisselingen van tutti naar solopassages is gebalanceerd. Elke inzet, elke passage – hoe complex ook – klinkt perfect.

En daar ligt het probleem, het is te gecomponeerd. Het klopt te veel en de muzikanten blijven bij de geschreven noot. Er is geen enkel moment dat een solist uit de bocht vliegt en zijn eigen lijn trekt. Met het klassiek georiënteerde instrumentarium en de traditie van het ensemble indachtig klinkt het allemaal erg mooi en netjes. De saxofonisten moeten wat meer schuren, de trompettisten meer pruttelen en de slagwerkers meer ontregelen. 'Tiefenträume' kan wel wat pit gebruiken.

Jan Nieuwenhuis

'Sabotage And Celebration' is alweer het vijfde album op eigen naam van de Britse pianist John Escreet (die al jaren in NYC woont). De Amerikaanse begeleiders zijn zoals altijd op zijn cd's uit de buitencategorie. Het openingsnummer zet je meteen op het verkeerde been. Een strijkenensemble speelt een heus adagio! Maar vanaf het tweede nummer komen de verwachte neo/nu bop-fusion klanken uit je speakers.

Vaak heeft Escreet de neiging om als 'side man' zichzelf weg te cijferen, maar daar is op dit album geen sprake van. De integratie van strijkers, bas en band is zeer organisch en voelt niet gekunsteld aan. Ook het contrast tussen de saxofonisten David Binney en Chris Potter houdt de spanning voelbaar in de composities van Escreet. Uitstapjes naar de free jazz worden niet geschuwd ('Sabotage and celebration'), maar wat een power en geldingsdrang horen we hier. Dit alles mondt uit in een free-funk stuk dat ondanks de complexe ritmiek de pannen van het dak swingt. De bijdragen van gitarist Adam Rogers zijn een welkome afwisseling van het saxgeweld. Ook de bijna sacrale vocale bijdrage in 'Beyond your wildest dreams' is mooi en functioneel. Over het geheel genomen een geweldige plaat, maar niet voor de 'faint hearted'. Dit is de toekomst van de jazz in al haar (vaak zeer emotionele) facetten.

Reinier van Bevervoorde

Luister naar een 'track' van de cd: <http://bit.ly/18zSTn8>

ALEXEY KRUGLOV/JAAK SOOÄÄR
Stereo Autumn
 Art Beat Music

Bezetting:

Alexey Kruglov
 (ss, as, ts, bassethoorn, blokfluit, piano, voc),
 Jaak Sooäär (g, elektronica),
 Oleg Yudanov (d, perc)
 + Krugly Banda: Anton Zaletaev (ss),
 Oleg Grymov (ts),
 Renat Gataulin (p), Denis Shushkov (b).

**KRUGLOV/LAPIN/SOOÄÄR/
 YUDANOV**
Military Space
 Leo Records

Bezetting:

Alexey Kruglov
 (as, ts, bassethoorn, blokfluit, geprepareerde saxen),
 Jaak Sooäär (g, elektronica),
 Alexey Lapin (p, geprepareerde p),
 Oleg Yudanov (d, perc).

Bekijk Alexey Kruglov live in Moskou:
<http://bit.ly/1iZLHr>

VERVOLG CD-RECENSIES

Twee jaar geleden (in november 2011) hadden de Russische saxofonist Alexey Kruglov en de Estse gitarist Jaak Sooäär een bijzonder vruchtbare serie concerten. De twee albums die ik hier bespreek, de dubbel-cd 'Stereo Autumn' en de kwartetplaat 'Military Space', werden binnen een week opgenomen. De opvallendste schijf van de drie is de 'Right channel' van 'Stereo Autumn', die als titel draagt 'Following A Love Supreme'. De karakteristieke contrabasvamp van John Coltrane's meesterwerk wordt door Denis Shushkov, de bassist van Kruglovs groep, Krugly Banda, neergezet. De drie saxen (naast Kruglov Anton Zaletaev op sopraan en Oleg Grymov op tenor) spelen in een verrassend arrangement de openingsmelodie van 'A Love Supreme', maar daarna gaat het septet op geheel eigen wijze aan de haal met de muziek. De muzikale bedoelingen van Kruglov c.s. zijn niet het naspelen van het origineel, maar het voortbouwen op de ideeën van Coltrane. Aldus horen we gitarist Sooäär flink te keer gaan op een manier die volledig binnen de 'sheets of sound'-esthetiek lijkt te passen.

De andere schijf van deze dubbel-cd ('Left channel') laat het trio horen van Kruglov en Sooäär met drummer Oleg Yudanov, ooit slagwerker van de legendarische Jazz Group Arkhangelsk. Hier staan composities van de saxofonist en de gitarist op het repertoire. Die zijn geschreven om het hele dynamische spectrum ten toon te spreiden dat de drie heren beheersen. Zo kent de cd ingetogen en breekbare liedjes, maar ook dwarse grooves, poëzie van Kruglov en orkestrale bekkensolo's van Yudanov. Een karakteristiek stuk is 'The Battle', een compositie van Kruglov die al op meerdere albums te horen is geweest. Na een mysterieuze opening zet de componist het thema op sopraansax neer, ondersteund door een dwingend marsritme van de drums. Met zijn wah-wahpedaal geeft Sooäär er vervolgens een rockwending aan om tenslotte te eindigen in een vlamme solo waar Jimi Hendrix het vocabulaire voor leverde.

'Military Space' is weer een heel ander soort plaat. Met de Russische pianist Alexey Lapin als vierde man werd een set lang vrij geïmproviseerd in het stadje Yaroslavl. Kruglov en Sooäär hadden de eerste set moeten missen vanwege treinvertraging (daar zou Poetin eens iets aan moeten doen!) en stonden op scherp. Dat is hoorbaar, want vanaf de eerste noten van 'Assault' speelt dit kwartet zinderende muziek, vol energie, maar ook met de nodige bezonkenheid en zelfs thema's die een liedje suggereren. Opvallend zijn de Sun Ra-achtige grooves die Sooäär met gitaar en elektronica neerzet. Het zijn huldeblijken aan de jazztraditie, net als de soms Dolphy-achtige altsaxsprongen van Kruglov en het melodische drumwerk van Yudanov, dat soms schatplichtig lijkt aan Max Roach.

Herman te Loo

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Twintig keer per jaar via ons uitgebreide en complete **jazzmagazine** Jazzflits:

<http://www.jazzflits.nl>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Veelal dagelijks met korte berichten op ons **digitale prikbord** bij Twitter.com: <https://twitter.com/Jazzflits>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

En periodiek via persberichten op onze **digitale informatiezuil** op Facebook: <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

CONCERTVERSLAGEN

SONNY FORTUNE QUINTET

Bezetting:

Sonny Fortune (as),
Michael Varekamp (tp),
Jon Davis (p),
Joris Teepe (b),
Joris Dudli (d).

Datum en plaats:

29 november 2013,
De Toonzaal,
Den Bosch.

Even dacht ik dat de man die op krukken de zaal binnenstroomde de 75-jarige Sonny Fortune was, maar het was Michael Varekamp die zijn been bij een fietsongeluk had gebroken. Fortune was de gezondheid zelve. Hij zag er minstens tien jaar jonger uit dan Wikipedia beweert, en had zichtbaar de lekkernijen die veel van zijn generatiegenoten naar de filistijnen heeft geholpen laten staan. Het kan zijn voordeel hebben om oud te worden, zeker als jazzmuzikant. Jarenlang behoorde Fortune tot de subtop, maar nu zijn bekendere collega's grotendeel zijn verdwenen is hij vanzelf een 'legende' geworden. Die eer draagt hij op basis van zijn lidmaatschap van het Miles Davis-ensemble uit 1974 en 1975. De elpees 'Big Fun', 'Get Up With It', 'Agharta' en 'Pangaea' waarop hij te horen is, behoren niet tot de beste periode (te weten de elektrische) van Davis, maar desondanks is het stempel 'goedgekeurd' dat Davis aan hem gaf het hoogtepunt van zijn carrière, en dus is hij meer dan de moeite waard om te worden beluisterd.

In Den Bosch was slechts een vrij kleine groep liefhebbers die mening toegedaan, maar te verwachten is dat zijn latere optredens op de wat grotere podia, waaronder het Bimhuis, meer geestdrift zullen oproepen. De vraag is of Fortune een zwaar onderschatte musicus is die ten onrechte jarenlang in de schaduw van de groten heeft moeten wachten om gehoord te worden of dat hij terecht een B-blazer is. Bij zijn optreden in de Toonzaal bleef hij tussen deze uitersten hangen. Fortune is een frenetieke, hoog energetische blazer die een soepele swing aan zijn eigen postmoderne bebop-composities geeft en ook aan bekende nummers van Wayne Shorter en Miles Davis.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Sonny Fortune was de gezondheid zelve. (Foto: tom Beetz)

Fortune heeft een staalharde toon die in de up-tempo nummers sterkte suggereert, maar in de 'ballads' de muziek de das omdoet. Fortune bleek geen meester van de subtiele dosering, maar een muzikant die constant aan een wedstrijd verpiesen leek mee te doen. Het was intrigerend en vermoeiend tegelijk, en niet voor niets hield hij het ballad-tempo niet al te lang vol en leek hij niet echt geïnteresseerd in het opbouwen van interactie met trompettist Varekamp. Die leverde daardoor zijn bijdrage een beetje los van Fortune. Dat het concert toch geslaagd was is vooral te danken aan het geweldige ritmetrio dat de ontbrekende subtiliteit van Fortune omhoog tot een smaakvol geheel. In dat verband moeten met name pianist Jon Davis worden genoemd, die woeste solo's speelde als branding tegen een rotskust, en dat afwisselde met exacte noten in de begeleiding, en Joris Teepe, die glashelder baste en nog meer dan drummer Dudli verantwoordelijk was dat Fortune niet uit de bocht vloog. Toch jammer dat Teepe al jaren in New York woont en hier zo weinig is te horen.

Tom Beetz

ANTON GOUDSMIT & HARMEN FRAANJE DUO

Bezetting:

Anton Goudsmit (g),
Harmen Fraanje (p).

Datum en plaats:

8 december 2013
De Machinist,
Rotterdam.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Fraanje (links) en Goudsmit bereiden zich voor.
(Foto: Peter J. Kortten)

Anton Goudsmit (rechts) legt uit. (Foto: Hans Wagemans)

Het kán nog: gratis jazz. En dan nog goede jazz ook! Podium De Machinist in Rotterdam lukte het om in het najaar weer tien gratis concerten op zondagmiddag te organiseren. Presentator Jack Rothuizen begon het concert van Anton Goudsmit en Harmen Fraanje met een enthousiaste fondsenwerving voor het podium. Even later sprongen de twee muzikanten energiek het podium op. Goudsmit grapte: "Wat een opkomst! Ik bedoel ónze opkomst! We spelen veel stukken van Harmen, want hij heeft een fontein aan ideeën, en ik heb een 'writers block'..." Voor het concert zat het duo aan een tafeltje te overleggen wat er gespeeld zou worden. Een ander cafétafeltje fungeerde later op het podium als lessenaar. Er heerste een aangename informele sfeer: de bar was open, Fraanje keek tussendoor of zijn zontjes zich wel netjes gedroegen en tussen de stukken door was er gemoeidelijk overleg over de keuze van de volgende compositie.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Naast bekend werk zoals 'One for Kyra', 'Flowershop' en het onvermijdelijke 'Boompetit', klonk er ook nieuw werk. Fraanje had met behulp van tientallen dobbelstenen een 'spiksplinter-nieuw stuk 'laten' schrijven'. Van tevoren was afgesproken wat de waarde zou zijn van een worp: de toonhoogte, de lengte van de toon of juist een rust. Het gevolg was zoals te verwachten: onsamenhangend en onlogisch. Het duo moest dus heel goed lezen tijdens deze ongebruikelijke compositie, maar later redde de solo van Goudsmit het stuk glansrijk.

Fraanje is een sterk lyrische pianist. Hij wist prachtige cadansen te ontwikkelen en maakte soms 'minimal music', waarover Goudsmit heftig soleerde. Het duo wist meerlagse structuren op te bouwen. Iedere keer was het weer de vraag hoe deze lagen ten opzichte van elkaar geplaatst zouden worden. En hoevéél lagen! Het resultaat was een organisch concert met een natuurlijk, vloeiend verloop. En steeds met een perfect gevoel voor harmonie en melodie.

Peter J. Kortten

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

VEIN

Bezetting:

Michael Arbenz (p),
Thomas Lähns (b),
Florian Arbenz (d)
+ Greg Osby (as),
Tineke Postma (ss).

Datum en plaats:

7 december 2013,
North Sea Jazz Club,
Amsterdam.

Onlangs besprak ik de nieuwe cd van het Zwitserse trio Vein, 'Vote for Vein'. De 'verkiezingscampagne' bracht het driemanschap zelfs naar Amsterdam om het nieuwe product te promoten. En om de feestvreugde te vergroten had men de saxofonisten Greg Osby en Tineke Postma bereid gevonden om als gast op te treden. Anders dan zo vaak gaat bij bands met gasten werd niet gekozen voor de weg van de minste weerstand. Eigen stukken van pianist Michael Arbenz stonden op de lessenaars, met zelfs een compositie die nog geen naam had gekregen. De technisch perfecte Osby (die vanaf het begin meespeelde) sloeg zich vaardig door de niet bepaald makkelijke noten van de Zwitser heen, maar bleef wat gedeisd. De verre van ideale geluidsbalans hielp daar ook niet bij. Je moest je inspannen om de Amerikaan goed te kunnen volgen.

'Zwangere Tineke Postma laat Greg Osby vonken.'

Na 'No we can't - vote for us anyway' van de nieuwe cd, was het toch een 'standard' waarbij Osby een beetje los kwam: 'All the things you are'. Wel had Vein het stuk behoorlijk aan de eigen muzikale smaak aangepast. Zelfs het thema was in handen van de saxofonist welhaast onherkenbaar. Ook 'Bess, you is my woman now' uit 'Porgy & Bess' kreeg een eigenzinnige interpretatie, waarbij bassist Thomas Lähns het thema loepzuiver streek. Het was een bewijs van de subtiliteit van Vein, dat in drummer Florian Arbenz een flexibele slagwerker heeft.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Greg Osby speelt, de hoogzwangere Tineke Postma luistert.
(Foto: Jan Klupper)

Hij weet strakke 'grooves' te slaan, maar kan evengoed fijnzinnig keuren met kleine trommeltjes en perfect met brushes spelen als de muzikale gang van zaken erom vraagt. De concentratie én het speelplezier zijn daarbij van zijn gezicht te lezen. Voor de laatste twee stukken van het concert voegde saxofoniste Tineke Postma zich bij het kwartet. Met haar sopraansaxofoon (die wat verder van haar zwangere buik af staat dan de alt) bood ze een extra klankkleur in de band, maar met haar felle spel wist ze Osby ook wat meer op te porren. Met een fraai 'chase chorus', aangevuurd door de Zwitsers, kwam het concert definitief tot leven. Een funky uitvoering van 'Summertime' was een leuke verrassing, waarna de teleurstelling in de zaal merkbaar was dat de cd-presentatie tot slechts één (lange) set beperkt bleef. Van het onderhavige album was op dat moment slechts één stuk gespeeld. Zelfs een toegang zat er niet, want er moest worden omgebouwd voor het volgende programmaonderdeel in de North Sea Jazz Club. Jammer.

Herman te Loo

OLIVER'S CINEMA

Bezetting:

Eric Vloeimans (tp),
Tuur Florizoone (acc),
Jörg Brinkmann (c).

Datum en plaats:

1 december 2013,
Hothouse Redbad,
Leeuwarden.

In zijn Oliver's Cinema heeft trompettist Eric Vloeimans met de Belgische accordeonist Tuur Florizoone en de Duitse cellist Jörg Brinkmann twee rasartiesten aan zijn zijde. De twee kunnen net als Vloeimans zelf intuïtief samenspelen. Dat bewijzen ze al bijna een jaar bij elk optreden. Ook op hun 'gestolde' samenwerking, de cd 'Oliver's Cinema', hoor je dat terug.

Tuur Florizoone in Redbad Hothouse.
(Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Afgelopen zondag 1 december bewezen ze dat bij Hothouse Redbad in Leeuwarden opnieuw. Vloeimans was gewaagd gekleed in een paars overhemd, met een rozerode geruite broek. Tuur Florizoone had een rood overhemd aangetrokken, dat voor een groot deel schuil ging achter zijn accordeon. Cellist Brinkmann droeg een mooi grijs driedelig pak, zij het zonder colbert, omdat dat makkelijker speelt.

Al ontbreekt de uniformiteit in hun kleding, in hun samenspel is die volop aanwezig. Daarin zijn ze een naadloze eenheid. Gedrieën creëren ze fraai lopende muziek die de hokjes ontstijgt.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Het bont geklede gezelschap van Oliver's Cinema.
(Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Florizoone is net zo thuis op zijn accordeon als Vloeimans op zijn trompet. Bij beiden lijkt het alsof de klanken zomaar ontstaan en als vanzelfsprekend bij elkaar passen. En vlak Brinkmann niet uit, want dat zou niet terecht zijn. Hij voegt zich feilloos in het spel dat over zijn hoofd heen en weer springt. Daarin eist hij echt niet voortdurend zijn rechtmatige derde deel op. Hij speelt dan rustig op de achtergrond. Legt als een bassist de belangrijke basis.

'Met hun gloednieuwe, maar nostalgisch klinkende muziek kregen ze de volle zaal moeiteloos mee'

Maar dat kan zomaar wisselen. Dan klopt de accordeonist op zijn instrument alsof het een drumstel is en improviseert de cellist. De trompettist staat dan bewonderend toe te kijken, wat die twee nou weer tevoorschijn toveren. Of hij blaast ritmisch in zijn trompet, zonder te spelen, al naargelang dat nodig is. Zo vullen ze elkaar aan en verdelen en passant onder elkaar de taken van de afwezige bas en drum. Harmonie met een grote spanningsboog. Zo speelden ze van Jörg Brinkmann de compositie, 'Prince Henri'. Opgedragen aan zijn zoon. Die is evenals zijn vader werkelijk van prinselijke bloede en woont op een kasteel. In het nummer wisselt de leiding voortdurend en zijn de anderen dienstbaar aan de solist.

Het trio is nog steeds in ontwikkeling. Elk lid blijft nieuwe composities inbrengen. Soms zelfs al terwijl er nog geen titel voor is bedacht. Dan krijg je bijvoorbeeld een stevig gespeeld stuk pizzicato cello, dat wordt overgenomen door de trompettist, waarna de cellist al strijkend weer het voortouw in handen neemt. Met hun gloednieuwe, maar nostalgisch klinkende muziek kregen ze de volle zaal moeiteloos mee.

Hessel Fluitman

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

LOUIS SCLAVIS ATLAS TRIO

Bezetting:

Louis Sclavis (bkl, kl, ss),
Gilles Coronado (el-g),
Benjamin Moussay (p, Fender Rhodes, kb).

Datum en plaats:

19 november 2013,
Grand Theatre,
Groningen.

Het Groningse Grand Theatre is altijd goed voor grensverleggende concerten. Deze keer was het de beurt aan de Lyonse riettoonkunstenaar Louis Sclavis die met zijn verfrissende Atlas Trio het hoge noorden aandeed. Door samen te werken hadden de belangrijkste Nederlandse podia op het vlak van de geïmproviseerde muziek hem voor deze tournee weten te strikken.

Voor het overigens de beurt was aan Sclavis opende Hans Vissers Plan Kruutntoone met eigenzinnige boerenrock, Groningse kleisoul en waddenfunk. Onnavolgbaar hielden ze de aandacht vast.

Je zou denken dat Sclavis het daarna moeilijk had. Maar natuurlijk was niets minder waar. Sclavis, bijgestaan door gitarist Gilles Coronado en toetsenist Benjamin Moussay bracht een funky en freejazz-stijl van improvisatie. Vaak onnavolgbaar en toch ook eigenlijk niet. Hier en daar werden de dagen van Miles' 'Bitches Brew' opgeroepen en dan liet het trio het publiek weer achter in het veld van Schönberg en Iannis Xenakis. Sclavis liet de sax zoveel mogelijk staan en richtte zich bijna volledig op de volle toon van de klarinetten die hij had meegebracht. Hij presenteerde daarmee het ene kleurrijke palet na het andere. De podia Paradox, Bimhuis, Hothouse, JIN en Grand Theatre hadden geen betere keuze kunnen maken!

Bart Hollebrandse

Louis Sclavis. (Foto: Willem Schwertmann)

Riettoonkunstenaar Louis Sclavis was vaak onnavolgbaar en toch ook eigenlijk niet

Gilles Coronado. (Foto: Willem Schwertmann)

JAZZ OP TONEEL

GELETTERDE MENSEN

Bezetting:

Josse De Pauw (spel, teksten),
Corrie van Binsbergen (g).

Datum en plaats:

4 december 2013,
Brakke Grond,
Amsterdam.

Iets meer dan een maand geleden maakte de Vlaamse acteur/schrijver Josse De Pauw in De Brakke Grond indruk met de muziektheatervoorstelling 'An Old Monk'. Nu was hij terug met 'Geletterde Mensen', een nieuwe productie met gitariste Corrie van Binsbergen. De twee hebben een aardige geschiedenis met elkaar, met 'Werk' (uit de series 'Schrijvers in Concert') en de opera 'Over De Bergen' als voorlopige hoogtepunten. Maar als duo stonden ze nog nooit op de planken.

'Geletterde Mensen' is minder een geheel dan 'An Old Monk'. De Pauw zet zichzelf neer in een aantal losse rollen: als dichter, als verhalenverteller, als acteur, en tenslotte ook nog als zanger. Het toneelbeeld bestaat uit een achterwand, waarop projecties te zien zijn. Uit een schijnbaar willekeurige brij van letters (ontworpen door Klaas Verpoest) zien we de tekst ontstaan van het gedicht waarmee de voorstelling opent: 'Laat klinken, dame, de goede gitaar' (een tekst uit 'Over de Bergen'). Dat laatste doet Van Binsbergen zeker. Ze laat haar gitaar zingen en janken onder de fraaie regels van De Pauw.

Voor het verhaal 'Voor altijd (of de Liefde van Narcissus Vliegenvanger)' neemt de gitariste terecht gas terug. Ze omlijst sfeervol de ontroerende vertelling over een Vlaamse antiheld die zijn Japanse bovenbuurvrouw naar haar geboorteland volgt. Het is een daad van onhandige liefde, door De Pauw innemend en in soepel swingende taal neergezet. Door zijn taalgebruik en voordracht blijf je aan zijn lippen hangen.

Na dit ingetogen deel pakt 'Geletterde Mensen' uit met een tekst van de Engelse dichter WH Auden. Het is een apologie van koning Herodes over de kindermoord in Bethlehem, en maakt deel uit van 'For the Time Being, A Christmas Oratorio' (1944). De Pauw zet een kroon op zijn hoofd, en speelt de tekst met zijn overhemd open.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Josse De Pauw en Corrie van Binsbergen. (Foto's: Filip Claus)

Dit maakt hem niet een heerszuchtig vorst, maar een mens die moet beslissen hoe hij om moet gaan met het gegeven van een god die mens is geworden. Hier zien we dat we te maken hebben met een acteur uit de Vlaamse eredivisie. Hij kan flemen, maar ook dreigen, ondersteund door de ominieuze klanken uit Van Binsbergens gitaar.

Als De Pauw zijn colbertje weer aan heeft, zingt hij mee met het liedje dat de gitariste zojuist heeft ingezet: 'The Miracle of love' van The Eurythmics. Hij heeft ons in zijn voorgaande rollen dan al zo overtuigd dat we hem zijn slechte Engelse uitspraak en matige zangstem ten volle vergeven. Hij laat het publiek meezingen en zo eindigt de voorstelling met een ovationeel applaus. Gelukkig maar, want ook de toegift, het gedicht 'Ik wil...' is een mooie verzameling 'reasons to be cheerful', om Ian Drury maar eens te citeren. Ook hier is de projectie van de tekst weer een waardevolle toevoeging.

Het is te hopen dat Josse De Pauw vaker op de Nederlandse podia te bewonderen zal zijn. De Vlaming is een indrukwekkende theaterpersoonlijkheid die vanuit alle bescheidenheid een enorm scala aan emoties kan bestrijken, en allemaal even overtuigend. Mocht Corrie van Binsbergen weer met hem op pad gaan, dan mag ze best wel wat meer uitpakken. Haar bijdrage aan 'Geletterde Mensen' is soms wel wat erg summier en bescheiden. **Herman te Loo**

JAZZ OP FILM

MISHA ENZOVORT

Regie: Cherry Duyns

Halverwege de documentaire 'Misha enzovoort' formuleert ICP-trompettist Thomas Heberer het heel helder. Misha Mengelberg is altijd een mysterie geweest, niemand heeft hem ooit in zijn ziel kunnen kijken. Daarom is er geen wezenlijk verschil tussen de Misha die nog gezond van geest was en de man die nu aan Alzheimer lijdt. Dat beeld wordt bevestigd door de documentaire die Cherry Duyns maakte over de laatste serie concerten van het Instant Composers Pool Orchestra mét Mengelberg in de Londense jazzclub Vortex.

Het ene moment zien we de pianist als een oude, breekbare man die behoorlijk de weg kwijt is in zijn hoofd, en aldus ontroering opwekt. Maar op het andere moment is hij weer de sluwe, ontregelende Misha die we allemaal kennen. Zo probeert hij uit hoe hij met zijn wandelstok op de pianotoetsen flinke 'clusters' ten gehore kan brengen. En we zien hem aan een tafeltje in de jazzclub zitten, terwijl violiste Mary Oliver en cellist Tristan Honsinger op het podium een geïmproviseerd duet spelen. Hij begint mee te fluiten, terwijl een stel naast hem aan het tafeltje stoïcijns naar het podium blijft kijken. Ineens draait hij zijn hoofd naar de twee toehoorders toe met een blik van: 'Jullie horen me toch wel mee-fluiten?'

Soms is dat fluiten zijn enige muzikale bijdrage, want achter de piano wil hij niet altijd meer plaatsnemen. Soms wil hij het liefst naar bed. 'Dan doen we het toch volgende week?' vraagt hij aan manager Susanna Von Canon. 'Nee Misha, want dan zijn we hier niet meer.' Spelen of niet, achter de piano of niet, het mag allemaal van zijn medebandleiden. De 'mantelmuzikanten', zoals Duyns ze vol ontzag noemt, bieden hem alle ruimte. Iedere bijdrage, al is het maar zijn aanwezigheid in de zaal, is waardevol. Hij is immers de ziel van het orkest, in de woorden van Tristan Honsinger. Hij is een inspiratiebron, zelfs als hij geen noot speelt.

Het correct volgen van akkoordenschema's is hem niet meer gegeven. Is het dan nog wel zinvol dat hij überhaupt achter de piano zit?

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Misha Mengelberg bladert door het fotoboek van Ton Mijs.

Wordt het geen gênante vertoning? En komt er een moment dat de ICP'ers Misha tegen zichzelf in bescherming moeten nemen? 'Dat is allang al een gepasseerd station,' aldus rietblazer Michael Moore in antwoord op de vraag van Duyns. De dwarse noten op de piano, de ontregeling, nu misschien niet altijd meer bewust, het is allemaal een essentieel onderdeel van de muziek van de ICP. Net zoals de ontroerende melodie van Mengelbergs compositie 'De Sprong, o romantiek der hazen', die hij, ondersteund door de arm van Mary Oliver op het podium van de Vortex met het orkest meefluit.

Ontroerend portret van Alzheimerpatiënt Misha Mengelberg: 'Ik ben compléet dement'

Toch zijn de musici zich er ook van bewust dat het binnenkort definitief over zal zijn. Als Duyns aan Ab Baars vraagt wat hij ervan vindt dat de laatste avond in Londen misschien wel eens het allerlaatste concert van de ICP met Misha zou kunnen zijn, valt er slechts een stilte. Met trillende onderlip moet de rietblazer het antwoord schuldig blijven. Maar het zegt genoeg. Als toeschouwer merk je hoe diep Misha bij elk van zijn collega-muzikanten in de ziel is gaan zitten. Ze hebben altijd openlijk over zijn ziekte gepraat, en we zien ook wat beelden van een optreden van het orkest bij een Alzheimer-bijeenkomst in Dordrecht. De pianist meldt hier aan de interviewer na afloop van het concert welhaast trots: 'Ik ben compléet dement.'

Na afloop van de tour zien we Misha weer thuis komen. Hij gaat weer achter zijn vleugel zitten en speelt opnieuw 'De Sprong, o romantiek der hazen'. Met Duyns bladert hij het recente fotoboek van Ton Mijs door. Tenslotte signeert hij dat boek, onbeholpen en met trillende hand: 'MISHA enzovoort'. De filmmaker moet erom lachen. 'Hoeft dat Mengelberg niet meer?' 'Nee, dát zeker niet meer,' antwoordt Misha. En dat klopt, want hij behoort tot het elitecorps dat met de voornaam al voldoende is aangeduid. Net als Thelonious, de enige die in een gesprek aan tafel met de band zijn goedkeuring kan wegdragen. Want John Cage wordt afgeserveerd met: 'Zijn verzinsels op het gebied van muziek zijn tamelijk vijandig.' En Chopin is 'verbazingwekkend saai en vervelend.' Het zijn krachtige statements van de man die na het laatste concert in Londen zijn eigen band complimenteert. 'Leuke band, hè?' vraagt Von Canon. 'Ja, aardige band.'

Herman te Loo

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds begin dit jaar treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

NEW YORK CALLING

ASTORIA EN ASTORIANS

Als kind van het Groninger platteland weet ik hoe het is om in een dorp te wonen. Je hebt de dorpsvertegenwoordiger, de dorpsvrijwilliger, de dorpskluzenaar, de leraar op de dorps-school, de forens en de families die er al generaties lang wonen. Nu ik tweeënhalf jaar op 44th street woon begin ik dezelfde structuur te herkennen in mijn buurt. Ik ben geen ronddwalende student meer en sta als werkende en belastingbetalende burger opeens midden in de samenleving. Ik geef mijn bovenbuurmeisje en de dochter van de afhaalchinese op de hoek pianoles en heb een vaste 'gig' in de Astor Room vijf straten verderop. Tijdens dit optreden ontmoet ik veel nieuwe mensen, vaak buurtgenoten. Na afloop praten we over de huizenprijzen, waarom de kroeg verderop plotseling is gesloten en wat we van de nieuwe ingang van Kaufman Studios vinden.

Mijn buurt heet Astoria, er wonen ongeveer 225.000 mensen en het is een van de meest diverse wijken van New York en een mengelmoes van Grieken, Italianen, Mexicanen, Brazilianen, Ecuadorianen, Koreanen, Arabieren en Colombianen. Het gebied werd lange tijd bewoond door de Alonquin indianen. De Nederlandse ontdekkingsreiziger en handelaar Adriaen Block was de eerste Europeaan die het in 1614 zag liggen tijdens zijn ontdekkingsstocht over de East River. Tot de negentiende eeuw stond Astoria bekend als Hallett's Cove, vernoemd naar de eerste landeigenaar William Hallett, die het land in 1659 kocht voor zeven jassen, veertien ketels, een deken en wat kralen. In 1839 werd Hallett's Cove officieel gesticht door de koopman Stephen Halsey, die het hernoemde naar de miljonair John Jacob Astor in de hoop hem over te halen de patroon van de wijk te worden. Vanuit zijn zomerhuis, op wat nu 87th street is, keek John Astor uit over de East River, op het naar hem vernoemde deel van Queens, maar zijn gulheid bleef uit op een kleine donatie na. Het verhaal gaat dat hij nooit ook maar een voet in Astoria heeft gezet.

Astoria ontwikkelde zich zonder Astor en tussen 1870 en 1880 kocht William Steinway grote stukken land waarop hij de Steinway & Sons pianofabriek bouwde. Voor zijn werknemers en hun gezinnen stichtte hij, rondom de fabriek, Steinway Village met een school, een kerk en een bibliotheek. De Steinway Library begon met boeken uit William Steinways eigen collectie en is nu ondergebracht bij de Queens Library.

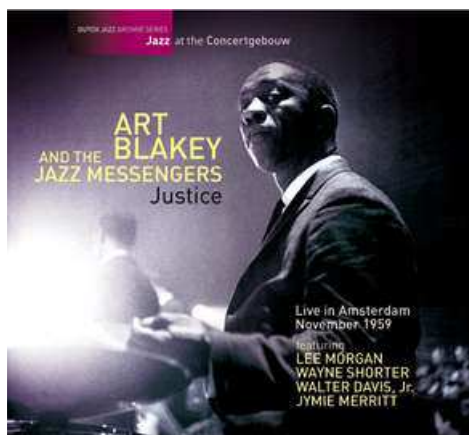
In 1920 opende Kaufman Astoria Studios zijn deuren en werd de grootste filmstudio aan de oostkust van Amerika. Onder andere 'Sesame Street', 'The Cosby Show', 'Men In Black' en 'Stepford Wives' zijn er opgenomen. Ook werd MoMA PS1 in 1961 opgericht, een dependance van het museum op 5th avenue en in 1988 werd een nieuw museum geopend in het Kaufman complex: het Museum of the Moving Image.

Astorians zijn trots op hun buurt en worden steeds fanatieker in het uiten hiervan. Ik heb inmiddels een tas aan de kapstok hangen met de opdruk: 'I ♥ Astoria', ik doe er mijn boodschappen mee. Op het forum van de website astorians.com kun je lekker kletsen over nieuw geopende restaurants, waarom er maandag zo'n ongewoon lange rij voor de bibliotheek stond, welke beroemdheden de afgelopen weken zijn gespot en welke bekende Astorian meer Astorian is: Christopher Walken, Tony Bennett of David Schwimmer.

In mijn appartement op 44th street gaat de bel, ik doe net of ik er niet ben want de dorpsgek staat voor de deur.

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 7 december 2013

1 Art Blakey & the Jazz Messengers

Live at the Concertgebouw (NJA)

2 Gregory Porter

Liquid Spirit (Blue Note)

3 Dianne Reeves

Beautiful Life (Concord)

4 Reinier Baas

Mostly Improvised Instrumental

Indie Music (Eigen Beheer)

5 Ibrahim Maalouf

Illusions (Harmonia Mundi)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

1 John Escreet

Sabotage & Celebration (Whirlwind)

Zie de recensie op pagina 12

2 Buddy Rich & Ella Fitzgerald

Live at the North Sea Jazz Festival

De volgende twee releases in de schitterende North Sea Jazz Festival-reeks. Een intiem live-concert van Ella Fitzgerald met haar trio onder leiding van Paul Smith en een spetterende bigband-extravaganza zoals alleen Buddy Rich dat weet neer te zetten. Een dubbel-cd met een dvd van hetzelfde concert.

3 Randy Brecker

Brecker Brothers Reunion Band (Moosicus)

Een studioproject van de nog overgebleven Brecker Brother Randy, die met zijn nieuw vrouw (Ada Rovatti) op sax een reünie-cd maakte in 2011. Tevens bijgevoegd een dvd met een concertregistratie van deze 'who's who' uit de fusion-scene.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

FESTIVALS DECEMBER/JANUARI

Jeroen van Vliet speelt in Nijmegen. (Foto: Joke Schot)

EINDEJAARSFESTIVAL JIN

Lux, Nijmegen

22 december 2013

(<http://bit.ly/IK5if0>)

Met: Soo Cho with strings, Srdjan Ivanovic Blazin' Quartet, Jeroen van Vliet en Clazz Ensemble.

LEIDSE JAZZWEEK

Diverse locaties, Leiden

(o.m. De Twee Spieghele, Stadsgehoorzaal, Hooglandse kerk)

11 tot en met 26 januari 2014

(<http://www.jazzstadleiden.nl/leidse-jazzweek.html>)

Met onder anderen: Robert Rook Trio, Cannonball Legacy, Bart Wirtz Quartet, Bernard Berkhout and friends, Martijn van Iterson Quartet, BRUUT!, Lee Konitz/Florian Weber/Vivienne Aerts en Licks and Brains.

Voor de Europese festivalkalender: <http://jazzfests.net/>.

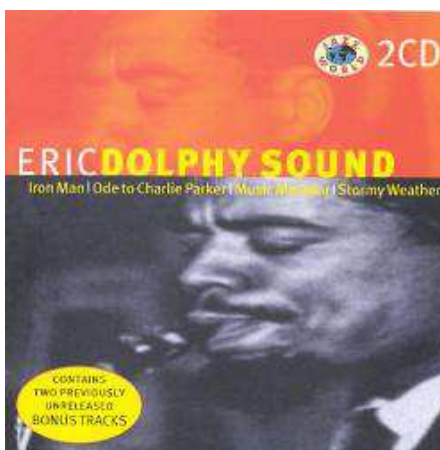
IN DE KLEEDKAMER

Fotoserie Joke Schot

Vibrafonist Malatu Astatke staat bekend als de vader van de Ethiopische jazzmuziek. Astatke kreeg zijn muzikale vorming in Londen, New York en Boston. In Boston was hij de eerste Afrikaanse student aan de Berklee College of Music. Eind november was Astatke in Nederland. Joke Schot maakte op 29 november in de kleedkamer van LantarenVenster, Rotterdam deze twee foto's van hem.

INGEZONDEN

De cd 'Dolphy Sound' op het label Jazz World.

Onbekende opnamen Eric Dolphy op cd uit

In Jazzflits 207 berichtten wij over een cd met niet eerder uitgebracht materiaal van saxofonist-klarinetist Eric Dolphy. Het betrof opnamen die op 1 en 3 juli 1963 in New York voor het label Douglas gemaakt werden. Om precies te zijn: 'Muses' en 'Alone together (alt. take) met Eric Dolphy (basklarinet) en Richard Davis (bas). 'Mandrake' (alt. take) en 'Iron man (alt. take) met Woody Shaw (trompet), Eric Dolphy (altsax), Bobby Hutcherson (vibrafoon), Eddie Khan, Richard Davis (bas) en J.C. Moses (drums). En 'Love me' (alt. take) met Dolphy op altsax.

Lezer Bert Broere vroeg zich af of deze opnamen echt wel voor het eerst op plaat verschijnen en ging op onderzoek uit.

"Deze muziek verscheen ooit op een dubbel-elpee op het Douglas-label onder de titel 'Jitterbug Waltz'. Maar met de komst van de cd zijn deze opnamen in de jaren negentig, maar ook na 2000, op diverse labels onder verschillende titels heruitgegeven. Met een beetje geluk zijn deze cd's voor een paar euro nog wel ergens te vinden. Op de dubbel-cd 'Dolphy Sound' (label: Jazz World) zijn de volledige sessies van juli 1963 uitgebracht. Deze muziek is uitstekend van geluidskwaliteit en documenteert de overgangperiode van Dolphy, na zijn vertrek bij Prestige, en zijn monumentale 'Out To Lunch' voor Blue Note. Ik heb niet goed kunnen achterhalen of deze 'alternate takes' nu wel of niet eerder zijn heruitgegeven. Het is op internet lastig zoeken bij de semi-illegale uitgaven met muziek van Dolphy. Bij veel van de cd's staan geen tracklist of 'liner notes'. Het lijkt erop dat het materiaal inderdaad nooit eerder is verschenen. Geheel nieuw is het nummer 'Muses'. Dat staat ook in de toegevoegde discografie van Alan Saul. Benieuwd hoe dat klinkt. Met al dat gespit stuitte ik nog op iets anders. Op de dubbel-cd 'Dolphy Sound' staat vermeld dat 'Stormy weather' en 'Wherever I go' onuitgegeven tracks zijn. Ik dacht van dezelfde sessie uit 1963 voor Douglas, maar dat is kletsboek. De tracktijd klopt al niet en het zijn nummers van respectievelijk 'The Candid Recordings' van Charles Mingus en een Chico Hamilton-opname van Gongs East. De titel 'Wherever I go' is fout en moet zijn 'Tuesday at two', een compositie van Gerald Wilson. Hoezo 'bootlegging', 'easy money'?"

Bert Broere
Programmamaker Jazz Concertzender

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 9 december 2013

1 Gerry Gibbs Thrasher Dream Trio

Idem (Whaling City Sound)

2 Rene Marie

I Wanna Be Evil (Motema)

3 Gregory Porter

Liquid Spirit (Blue Note)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZ-FLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

OVERLEDEN

Stan Tracey, 6 december 2013 (86)

Britse pianist-componist. Tracey was een centrale figuur in de Britse jazz. Speelde twee jaar in de band van Ted Heath, was van 1960-1967 de huispianist in Ronnie Scott's. Beïnvloed door Duke Ellington en Thelonious Monk, had hij een eigenzinnige manier van spelen. Trad op als solopianist en in allerlei groepen onder eigen naam, van trio tot bigband. componeerde veel, in 1965 de 'Under milk wood suite', geïnspireerd door scènes uit het hoorspel van de Welshe schrijver-dichter Dylan Thomas.

Chico Hamilton, 25 november (92)

Amerikaanse drummer. Overleden in New York. Werd in 1952 in wijde kringen bekend als de fijnzinnige drummer in het kwartet van Gerry Mulligan ('Bark For Barksdale'). Richtte in 1955 een eigen kwintet op met een ongewone bezetting, dat al net zo 'soft' speelde als zijn eigen drumwerk. Begon in de jaren zestig een bedrijf voor de productie van filmmuziek, gaf muzieklessen en was nog lange tijd te horen in eigen combinaties.

Maurice McIntyre, 9 november (77)

Amerikaanse tenorsaxofonist. Maurice McIntyre alias Kalaparusha, overleed in New York. Was mede-oprichter van de AACM in Chicago en maakte in dat kader een paar platen. Bleef trouw aan zijn vrije stijl van spelen, heeft verder weinig geluk gehad om meer bekendheid te krijgen. (jjm)

VARIA

Cd-presentatie 'Jazz At The Kurhaus (1953-1954)'

Onlangs kwam een aantal onbekende opnamen van de legendarische Jazz at the Kurhaus-concerten (1953-1954) boven water. De tapes werden digitaal bewerkt door Harrie Coster en op dubbel-cd uitgegeven door de Stichting Doctor Jazz (zie ook de bespreking door Lex Lammen in Jazzflits 206). De officiële presentatie van de cd zal plaatsvinden op zondag 19 januari 2014 van 15.30 tot 16.30 uur in de Residentiezaal van het hotel Crowne Plaza Den Haag-Promenade. Het reguliere programma van de Haagse Jazzclub begint om 14.30 uur. Ben Kragting (Doctor Jazz), Skip Voogd, Roefie Hueting, Tonny Nüsser en Robby Pauwels zijn bij de presentatie aanwezig.

Rotterdamse café De Machinist gaat door met gratis jazz

De serie 'Jazz op Zondag', iedere week in De Machinist in Rotterdam, wordt in 2014 voortgezet. "De jazzserie is een succes", aldus de initiatiefnemers. Tot nu toe stonden onder anderen Angelo Verploegen, Bert van den Brink, Anton Goudsmit en Margriet Sjoerdsma op het podium. "De combinatie van goede muziek met een ongedwongen sfeer slaat aan bij musici en publiek. Er wordt geconcentreerd muziek gemaakt en er kan geconcentreerd worden geluisterd, terwijl men ook geniet van de informele sfeer die een café kan bieden." Vanaf 5 januari 2014 komen bijvoorbeeld Rolf Delfos & Berthil Busstra, Eric van der Westen & Aron Raams, Rembrandt Frerichs & Hermine Deurloo, Michael Moore en Kenturah's Kitchen naar Rotterdam. Informatie: <http://www.demachinist.nl>.

Jazz Bulletin nummer 89 is uit

In Jazz Bulletin 89 (december 2013) wordt saxofonist Maarten Hogenhuis aan de tand gevoeld. Verder een verhaal over de 75-jarige gitarist Peter Nieuwerf, Max Bolleman over zijn helden, de jazzliefde van Lucebert, en Michael Moore in New York. Jazz Bulletin is een uitgave van het Nederlandse Jazz Archief. Info: <http://www.jazzarchief.nl/jazzbulletin/>.

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

Brian Priestley. Charlie Parker.

Tunbridge : Spellmount, 1984. – 96 p. ; 20x13 cm. – ISBN 0-946771-00-6 geb. Deeltje uit de achtdelige serie Jazz Masters. Ook Amerikaanse uitgave en vert. in het Frans. Biografie, selectieve discografie.

Gary Giddins. Celebrating Bird : The Triumph of Charlie Parker.

New York : Beech Tree Books/William Morrow, 1987. – 128 p. ; 31x23 cm. – ISBN 0-688-05950-3 geb. met stofomslag.

Vert. in het Frans en Spaans. Biografie, waarin foto's een vooraanstaande plaats innemen. Selectieve platen- en boekenlijst. Tweede ed. in 1998.

Revised edition. – Minneapolis : University of Minnesota Press, 2013. – XV, 195 p. ; 21x16 cm – ISBN 978-0-8166-9041-1 pbk.

Platen- en boekenlijst aangepast, tekst nauwelijks; alle eerdere foto's aanwezig, maar minder prominent.

Lawrence O. Koch. Yardbird Suite : A Compendium of the Music and Life of Charlie Parker.

Bowling Green : State University Popular Press, 1988. – 336 p. – geb. en pbk.

Tweede, uitgebreide editie. – Boston : Northeastern University Press, 1999. – 384 p. – ISBN 1-55553-385-X geb. ; 1-55553-384-1 pbk.

Eerste studie over de muzikale aspecten van Parkers oeuvre. Bevat ruim tweehonderd transcripties van solofragmenten; register van songtitels, bibliografie, noten.

Peter Niklas Wilson en Ulfert Goe- man. Charlie Parker.

Schaftlach : Oreos, 1988. – 188 p. – ISBN 3-923657-12-9 pbk.

Deeltje in de serie Collection Jazz: Sein Leben, Seine Musik, Seine Schallplatten. Drie onderdelen, serietitel zegt genoeg. Registers van besproken platen, gespeelde stukken en Parkers composities met hun harmonische basis.

Chris Raschka.

Charlie Parker Played Be Bop.

New York : Orchard Books, 1992. – [32] p. ; 25x25 cm. – ISBN 0-531-05999-5 geb. met stofomslag. Heruitgave in 2004.

Kinderboek. Tekeningen in houtskool en waterverf met een onzin-tekst. Op het achteromslag: 'I hope that children will learn that Charlie Parker and be bop had something to do with rhythm, surprise, and humor.'

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Henry Martin. Charlie Parker and Thematic Improvisation.

Lanham : Scarecrow, 1996. – 155 p. – ISBN 0-8108-3121-X geb.

Nummer 24 in de reeks Studies in Jazz van de Institute of Jazz Studies van Rutgers-The State University of New Jersey. Muziekanalytische studie. Uit het voorwoord van Lewis Porter: 'Parker's ear was still engaged by the melody of the original song.' Veertig muziekvoorbeelden; lijst van gebruikte bronnen, noten.

Ken Vail. Bird's Diary : The Life of Charlie Parker 1945-1955.

Chesington : Castle Communications, 1996. – 175 p. ; 28x22 cm. – ISBN 1-86074-132-0 ing. Dagboek, geïllustreerd met foto's, reproducties van gevoerde correspondentie, publiciteitsmateriaal, persberichten, plaatbesprekingen, et cetera.

Carl Woideck. Charlie Parker : His Music and Life.

Ann Arbor : The University of Michigan Press, 1996. – XIV, 277 p., [8] p. foto's. – ISBN 0-472-10370-9 geb. met stofomslag. Accent op de muziek. Negentig transcripties van solofragmenten, vier complete solotranscripties, register van songtitels, bibliografie, noten.

Carl Woideck (ed.). The Charlie Parker Compendium : Six Decades of Commentary.

New York : Schirmer Books, 1998. – 294 p. – ISBN 0-02-864714-9 pbk.

Verzameling van 36 artikelen, hoesteksten, recensies, transcripties van radio-interviews. Chronologie, selectieve platen- en boekenlijst, register.

Alain Tercinet. Parker's Mood.

Marseille : Éditions Parenthèses, 1998. – 196 p. – ISBN 2-86364-611-7 pbk. Biografie met het accent op het oeuvre.

Complete discografie, zonder de uitgaven, wel met een register van titels; selectieve cd-lijst, lijst van films, register van besproken titels en namen, bibliografie.

Alain Garrigue. Charlie Parker.

Paris : Éditions Nocturne, 2003. – 24 p. ; 26x15 cm + 2cd. – ISBN 2-84907-009-2 geb.

In de serie BD Jazz (bande dessinée) kort stripverhaal met één scène als uitgangspunt. Korte biografie, volledige gegevens van de 44 opnamen op de beide cd's.

Brian Priestley. Chasin' the Bird : The Life and Legacy of Charlie Parker.

New York : Oxford University Press, 2006. – X, 242 p., [8] p. foto's. – ISBN 978-0-19-530464-0 hardc. met stofomslag. Geheel nieuwe bewerking van Priestley's boek uit 1984. Uitgebreide discografie, bibliografie, noten.

Chuck Haddix. Bird : The Life and Music of Charlie Parker.

Urbana/Chicago : University of Illinois Press, 2013. – 188 p., [10] p. foto's. – ISBN 978-0-252-03791-7 hardc. met stofomslag. Biografie met nieuwe informatie over Parkers jeugd; leunt verder grotendeels op eerdere publicaties. Noten en bronnen.

Stanley Crouch. Kansas City Lightning : The Rise and Times of Charlie Parker.

New York : HarperCollins, 2013. – 365 p., [16] p. foto's. – ISBN 978-0-06-200559-5 hardc. met stofomslag.

Dertig jaar geleden aangekondigde biografie op basis van nieuw materiaal betreffende Parkers jeugd in Kansas City en daarna; betreft slechts de periode tot 1940. Opgave van primaire en secundaire bronnen.

Jan J. Mulder